

[Juul-Madsen.]

sagkyndige på disse felter søger at finde frem til fremgangsmåder og metoder og herunder også den fornødne lovgivning vedrørende en effektiv bekæmpelse af de mange former for forurening, der jo desværre er et moderne og avanceret, teknisk betonet samfunds følgesvend. Men det er også væsentligt, at vi koncentrerer os om den lovgivning, vi allerede har, og som på effektiv vis kan bekæmpe forureningen, såfremt den udnyttes rigtigt.

Der er under denne regering gennemført forskellige former for lovgivning, hvori der er taget vidtgående hensyn til forureningsbekæmpelsen. En af de vigtigste love, der er gennemført i denne forbindelse, er vandløbsloven, der blev gennemført i april 1969 og har været i kraft siden april 1970. Om denne lovgivning kan man i al korthed sige, at den tager sig af forureningen af de ferske vande og af søterritoriet. Den administreres af amter og kommuner under tilsyn og kontrol af landbrugsministeriet. Jeg har derfor ment, det var betydningsfuldt, at landbrugsministeren fik lejlighed til på et tidspunkt, hvor man drøfter disse ting heftigt, at gøre rede for, hvilke muligheder der ligger for at praktisere vandløbslovens bestemmelser på den mest effektive måde, hvor langt man er kommet, og i hvilket omfang amter og kommuner har efterlevet lovens bestemmelser om tilsyn og kontrol. Jeg er klar over, at det kræver både eksperter, tid og penge at gennemføre en effektiv administration af de mange bestemmelser, hvoraf mange er nye, der er i den nye vandløbslov, men jeg går ud fra, at man allerede på nuværende tidspunkt kan give oplysninger af værdi for folkettinget.

Landsbrugsministeren (Henry Christensen): Jeg er enig med hr. Juul-Madsen i, at det er et meget vigtigt problem inden for hele vores forureningsproblematik, der her er rejst. Den lovgivning, der blev omtalt, trådte som bekendt i kraft sammen med kommunalreformen i foråret 1970. Det er meget teknisk betonedede regler om administration af overfladevand og mange forskellige tekniske anlæg og endelig om spildevandsanlæg og afledning af spildevand til både fersk vand og havet, der er gennemført, og som er gennemført på en fuldt decen-

traliseret måde. Forvaltningen er henlagt netop til kommuner og amtsråd og hænger nu nøje sammen med de kommunale myndigheders forvaltning af både bygnings- og planlægningsbestemmelser og andre tekniske forhold.

Ved revisionen af loven blev indført et amtskommunalt tilsyn med primærkommunernes forvaltning af vandløb og spildevandsanlæg. De nærmere regler om tilsyn med vandløb og kontrol med forureningen er efter bemyndigelse i loven fastsat i landbrugsministeriets bekendtbørelse nr. 252 af 4. juni 1970. Amtsrådene skal herefter drage omsorg for, at der tilvejebringes en oversigt over de ferske vandes og de kystnære dele af søterritoriets forurening med spildevand og over forureningskilderne, således at man har mulighed for at tage hensyn til bekæmpelsen ved sin fremtidige virksomhed. Når oversigt over forureningsforholdene er tilvejebragt, skal amtsrådet vurdere, hvilke rensningsopgaver der efter dettes mening snarest bør tages op, og underrette de enkelte kommunalbestyrelser herom. Amtsrådet skal herefter planlægge rensningsopgaverne for større områder og drage omsorg for det fornødne samarbejde mellem kommunerne.

Der er også i bekendtgørelsen givet regler om kommunernes spildevandsadministration og driftskontrol med egne rensningsanlæg. Amtsrådet skal have periodiske indberetninger, som suppleres med amtsvandinspektørens egen kontrol af forureningstilstanden i recipienten. Udarbejdelsen og ajourføring af oversigten og forureningskontrollen er en varig opgave, og amtsrådene har sat denne nye administration i gang overalt.

Det er ikke i loven foreskrevet, at ministeriet skal godkende oversigterne og planerne, det er jo netop et decentraliseret forvaltningsområde. Landbrugsministeriet fører efter vandlovens § 80 overtilsyn med forvaltning af vandløb og spildevandsanlæg, og dette indebærer traditionelt, at ministeriet træffer afgørelser om visse tvistigheder mellem kommuner og om privates klager over den kommunale forvaltning af vandløbslovene i den udstrækning, sådanne tvistigheder og klager ikke henhører under landvæsenskommissionernes kompetence. På den anden side indeholder loven